

Temessetek a tengerbe!

irta: KERTÉSZ JÓZSEF

*Ha kerestek, megtaláltok
Az orkánból én kiáltok,
Hangom a viharnek hangja,
Habokat karom kavarja,
Hajók orrán muzsikálok,
Amint verik a hullámok,
Két szemem a tenger kékje,
Vele nézek fel az Égre.
Fehér hajam leng a szélben,
Tajtétkzó hullámtörésben,
Csápszott, kócos, fésületlen,
Ahogy éltemben viseltem.*

*Hogy tengerben temettek el,
Enyém lett az egész tenger,
Rajta habvirágok nőnek
S Ég borul rám szemfedőnek.
Minden mi tenger én vagyok,
Milliárd csillag rám ragyog.
Mind ismerős, mind jóbarát
S hallgatom csillagok dalát,
Mint ringanak sírom felett,
Kigyulladt örökmécsesek.
Csillag ha lehunyt, Nap ragyog,
Vele is nagy barát vagyok,
Egyszerre keltünk örségre,
Én a hidra, ő az Égre.
Ha tengugszik s már Nap sincsen,
Vigyáz síromra az Isten.*

*Két végtelen hogy egyesül,
A tenger lent, a Nap felül.
A végtelenben mindenhol
Ótt vagyok én: egy marék por.
Atlantiban, Adriában,
Indiai Océánban,
Minden tenger kék vizében,
Kering porom öröklétben.*

1971 január 1.

